

**ZAPISI
IZ ŠTANJA
BR. 50**

„Zapisi iz stana br. 50“

Umetnički rad studenata doktorskih studija Scenskog dizajna
(Departman za arhitekturu i urbanizam
Fakultet tehničkih nauka Novi Sad)

Katalog izložbe

Urednice

Jelena Janev
Dragana Vilotić
Milica Stojšić

Izdavač

Univerzitet u Novom Sadu
Fakultet tehničkih nauka
SCEN – Centar za scenski
dizajn, arhitekturu i
tehnologiju (OISTAT Centar
Srbija), Novi Sad

Za izdavača

Prof. dr Rade Doroslovački,
dekan Fakulteta tehničkih
nauka

Autori tekstova

Radivoje Dinulović
Jelena Janev
Ljubica Milanović
Vladan Perić
Monika Ponjavić
Milica Stojšić
Dragana Vilotić

Recenzije

Tatjana Dadić Dinulović
Milena Krklješ

Lektura tekstova
Aleksandra Kolarić

Fotografija

Karl Mičkei
Milica Stojšić
Slobodan Stošić
Ljubica Milanović

Grafičko oblikovanje

Jovana Budošan

Štampa

Studio Denik, Novi Sad

Tiraž

60

Crni su im konji,
crne potkovice.¹

Kad sam bio mali, pisao sam pesme. Tačnije, diktirao sam pesme svojoj majci, pošto da pišem nisam umeo. Na primer: „Za svadbu se tuneli kite boranijom“ i slično. A kad sam naučio da čitam, čitao sam samo ono što mi se našlo pri ruci, iz raznih razloga. Na sreću, moji su roditelji imali prijatelje, a jedan od njih zvao se Milosav – Buca Mirković. Bio je kritičar i dobijao knjige besplatno, a one koje je smatrao dečjim poklanjao je meni. Tako su moje detinjstvo obeležili *Doživljaji dobrog vojnika Švejka u Prvom svetskom ratu* Hašeka i Lade, a ranu mladost Čopićeve *Bašta sljezove boje*. Ovim sam se knjigama vraćao decenijama, a *Švejka* sam znao napamet.

Tada, „kad sam bio mlad i čio“², nisam znao za *Majstora i Margritu* – to nije bila lektira (a i da je bila...), pa je moj prvi susret s Bulgakovom omogućio Saša Petrović, filmom koji me je kao petnaestogodišnjaka očarao (1972), i tek sam mnogo kasnije, čitanjem knjige, shvatio o kakvom je delu (i filmu) zaista reč. Jedan od svakako najznačajnijih romana XX veka, shvatan je i tumačen na veoma različite načine, pa tako možemo saznati da je ovo „delo izrazito slojevite strukture, [te se] stoga... klasifikuje i u roman paradigme“³, „priča o zlu kosmičkih razmera, i o ljubavi koja je u stanju da nadjača i najveće zlo“⁴, „roman o tragičnoj sudbini individualne svesti koja ostvaruje sopstveni rast prema kosmičkoj svesti“⁵, „spoj racionalnog i iracionalnog, stvarnog i nestvarnog,

dobra i zla, satire i tragedije”⁶, govori o „neminovnost[i] kazne za [počinjena] djela”⁷, postavlja pitanje „da li nam đavo donosi zlo ili je zlo u nama?”⁸, i tako dalje, i tako dalje.

Majstor i Margarita za mene je knjiga o smrti i onome što se nalazi s druge strane smrti. Pri čitanju, možda je najsceničniji roman od svih koje poznajem, a brojni neuspješni pokušaji nedvosmisleno pokazuju koliko je ovo delo teško preneti na pozornicu⁹. Zato sam smatrao da je najnezahvalniji, ali i najizazovniji zadatak koji je moguće dati jednoj grupi stvaralaca da, najpre, uspostave zajedničko čitanje, pa onda i doživljaj ovoga dela, a zatim pronađu sredstva da svoj doživljaj izraze. Da li, i kakvo dejstvo, ta sredstva generišu naknadno, u galerijskom prostoru, lično je pitanje za svakoga ko se sa radom „Zapisi iz stana br. 50” suočio u Šok zadruzi, tokom 61. Sterijinog pozorja.

1 Federiko Garsija Lorka, *Romansa španske žandarmerije*, prema: Branko Ćopić, *Bašta sljezove boje*, Srpska književna zadruga, Beograd 1970, str. 4

2 Aleksandar Popović, *Radanje radnog naroda*, TV Beograd, 1969.

3 <http://www.lektira.rs/majstor-i-margarita-mihail-bulgakov/>, 25. jun 2016.

4 <http://opusteno.rs/knjizevni-kutak-f21/prepricana-lektira-majstor-i-margarita-mihail-bulgakov-t21266.html>, 25. jun 2016.

5 http://www.delfi.rs/knjige/7362_majstor_i_margarita_knjiga_delfi_knjizare.html, 25. jun 2016.

6 <http://www.mastarije.iza-ogledala.com/?p=314>, 25. jun 2016.

7 [https://hr.wikipedia.org/wiki/Majstor_i_Margarita_\(roman\)](https://hr.wikipedia.org/wiki/Majstor_i_Margarita_(roman)), 25. jun 2016.

8 <http://www.vulkani.rs/cb68d2d8-5fa4-418c-b3ad-69e9b386e052/majstor-i-margarita.aspx#.V25KgGR97ow>, 25. jun 2016.

9 Visoko ocenjenu predstavu Novosadskog pozorišta / Újvidéki Színház, u režiji Šandora Lasla (László Sándor) iz 2010. godine, nažalost, nisam video.

Monika Ponjavić

Prostorna instalacija „Zapisi iz stana br. 50”

Prostorna instalacija pod nazivom „Zapisi iz stana br. 50”, nastala je kroz aktivnu i iscrpnu analizu najznačajnijeg dela Mihaila Bulgakova. Koristeći se romanom *Majstor i Margarita* kao primarnim izvorom djelovanja, zatim kontekstom vremena u kojem je nastajao i činjenicom da je objavljen posthumno, grupa od šestoro umjetnika suočila se s tematikom teksta čija se slojevitost ispostavila, sasvim logično, kao jedna od primarnih prepreka. U pokušaju da je premosti, grupa se okupila oko jednog sveobuhvatnog rada, koji je nastojao da pruži kako pojedinačne, tako i grupne odgovore na neka suštinska pitanja o čovjeku, njegovom identitetu i polu, položaju u umjetnosti, životu, smrti..., a sve unutar konteksta zadatog djela i njegovog autora. U konstantnom naporu da se kroz dijalog izbore sa zaglušujućom kakofonijom kako same tematike i ideja kojima se Bulgakov u *br. 50* svom bezvremenom romanu studiozno bavi, tako i sopstvenih strahova, želja, misli, težnji ali i tema koje obilježavaju i njihove živote, Bulgakov postaje dio njih, njihov počasni, sedmi član.

U suočavanju s njim rađaju se pitanja: „Šta je dobar čovjek?”, „Da li sam dobar čovjek?”, „Da li sam vještica?”, „Ako volim, da li je to dovoljno da budem umjetnica?”, „Šta mi znači smrt bliskih ljudi?”, „Kako živjeti posle nje?”, „Šta sam ja bez svojih sjenki i odraza?”, „Mogu li ih prigrliti?”, „Trebaju li pobjeći od njih?”, „Da li je ljubav simbioza?”, „Ili je jedna strana uvijek parazit?”, „Šta će se desiti s mojim imenom kada mene

više ne bude?”, „Da li je kukavičluk zaista najstrašniji od svih poroka?”, „Šta se zaista nalazi na presjeku ljudskog bića?”, „A šta na presjeku umjetnika?”, „Ima li razlike?”, „Da li je spomenik dovoljno velik, dovoljno primamljiv da bi se za ime na njemu ipak vrijedilo boriti?”, „Da li je spomenik uopšte bitan?”, „Vrijedi li za njega umirati?”.

Pojedinačni radovi, nastali kao intimni odgovori na postavljena pitanja, okupljeni su u stanu br. 50, kao sabirnom čvorištu, čije ime aludira na jedno od ključnih mjesta u Bulgakovljevom romanu. Finalni grupni izraz tako je otjelotvoren kao prostorna instalacija istoga imena. Drugim riječima, instalacija je nastala kroz dijaloški proces stvaranja individualnih radova. Poput mnoštva tema kojima se Bulgakov u romanu bavi, njihovim međusobnim preplitanjem, sukobljavanjem, zajedništvom i otpadništvom, tako i ovaj rad odzvanja bukom dijaloga različitih pristupa i senzibiliteta. Njegov smisao ne može se posmatrati samo kroz zaključnu riječ u obliku fizičkog proizvoda, nego nužno i kroz sagledavanje procesa čiji je rezultat, a koji umjetnike postavlja u onaj svijet o kojem je Bulgakov zapravo i pisao, svijet čovjekove istine – umjetnik svjesno dozvoljava da bude i predmet umjetnosti, prevazilazeći stvaralačka ograničenja ličnosti i prihvatajući jednakost s ostalima, prihvatajući stanje čovjeka.

ZAPISI IZ STANA BR. 50

Pojedinačni radovi u okviru prostorne instalacije

Da li (mi) veruješ?

Opraštanje

Stanar

Poziv

Kukavičluk je najstrašniji od svih poroka

Senka

Šta je tebi dobar čovek

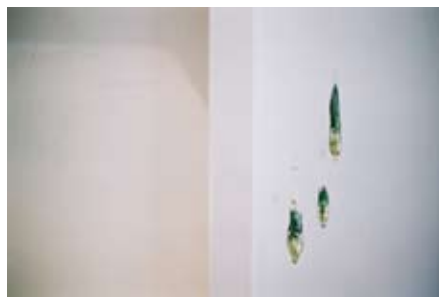
Instalacija istražuje mogućnost ravnopravnog, simbiotskog odnosa koji je istovremeno parazitski i uništava obe strane. Uhvaćena u trenu, dva entiteta omogućuju jedan drugom jedini način bitisanja koji poznaju, van koga ne postoje, a koji ih u isto vreme sagoreva. Lebdeći iznad tla, biljke opstaju zahvaljujući plastičnoj opni i strunama koje ih drže, u neprirodnom stanju, ali i dalje u životu. S druge strane, težina biljaka i vode u koju su uronjene polako cepa ono jedino što ih održava u životu. Krhka ravnoteža uspostavljena između dvaju elemenata instalacije stupa u dijalog s najpoznatijim odnosom u romanu i postavlja pitanje: **Šta znači voleti, kada to što jesmo troši osobu koja nas voli, a bez koje ne možemo.**

„DA LI (MI) VERUJEŠ?“

Vladan Perić

-

Instalacija u prostoru. Materijal: lateks, akvarijumsko bilje, providni silk, udice. Dimenzije promenljive. Pet segmenata okačenih o plafon o niti silka dužine 50–80 cm.

„OPRAŠTANJE“

U romanu, smrt provejava kroz sve paralelne priče. Likovi su na mnogovrsne načine suočeni s konačnim ishodom. Majstorovi rukopisi beleže smrt. Sâm roman – rukopis koji je volšebno izbegao da bude uništen. Umetnička instalacija oblikovana od rukopisa osetljiva je na svako kretanje kroz prostor, izložena opasnosti od kidanja i cepanja. Pergament papiri ispisani tušem vise nanizani vertikalno, kao odraz stubova koji dominiraju enterijerom. Bacaju senke na dva zida galerije i stvaraju titrave figure poput sećanja na davno iščezla lica. Zapisi tušem kao intimna opraštanja. Svaka smrt poremeti lični univerzum, u kome ostaje praznina. Svaki rukopis – bolno opraštanje i traženje oproštaja u isto vreme, neuspešno, kratkotrajno mirenje sa gubitkom kroz katarzu ispovedi.

Jelena Janev

-

Instalacija u prostoru, dimenzije promenljive. Pergament papir, tuš, dva dijametra; svi papiri okačeni o providni silk. Segment 1: četiri papira (17.5 x 25 cm). Segment 2: trideset papira (17.5 x 25 cm). Segment 3: četiri trake papira (2.5 x 17 cm, 4 x 23 cm, 5.5 x 22 cm, 3 x 23 cm).

"STANAR"

Zvučna instalacija kao reakcija na atmosferu koja se provlači kroz roman i memlu, mističnost i napetost u koju stan br. 50, poprište dela radnje, uvlači svoje stanare. Istovremeno, instalacija prenosi i dinamiku zajedničkog kreativnog procesa kroz koji je izložba stvarana, što pojačava bura dijaloga, sukoba i preplitanja različitih senzibiliteta šestoro umetnika.

Osluškivanjem zvukova u prostoru galerije čuju se disanje nevidljivih likova, škripa, zaboravljena slavina ili prokišnjanje, koraci. Monoton ritam kapljanja stvara zvučni odjek vertikala koje potcrtavaju postojeći stubovi u prostoru galerije i kompozicije radova ostalih umetnika. Disanje galeriju ispunjava nevidljivim prisustvom, potom se neuhvatljivi život u prostoru ubrza i uznemiri, da bi na vrhuncu drama bila prekinuta stvarnom zvonjavom bakelitnog telefona.

Jelena Janev Dragana Vilotić

-
Stereo zvučna instalacija u prostoru
Glas: Jelena Janev
Snimanje i obrada zvuka: Peđa Pejić,
Anđelko Banić, Studio za tonsko
snimanje „Do Re Mi“ Novi Sad

"POZIV"

Dragana Vilotić

-
Zvučna instalacija, bakelitni telefon i
simulator klasične telefonske centrale
sa mini PC računarom
Glasovi: Dušan Mamula, Mirjana Đan
Snimanje i obrada zvuka: Peđa Pejić,
Anđelko Banić, Studio za tonsko
snimanje „Do Re Mi“ Novi Sad
Programiranje i izrada simulatora
klasične telefonske centrale: Đorđe
Negru, „Radionica“ Novi Sad

Lektira za četvrti razred gimnazije, *Majstor i Margarita* ponovo pročitana, oživela je mučne trenutke suočavanja sa smrću vršnjakâ tokom pohađanja gimnazije. Likovi u knjizi jedan po jedan nestaju, skončavaju, doslovno bivaju odstranjeni sa „ovoga“ sveta. Njihove nanizane smrti kao dehumanizovani sistem koji teži uništenju svih jedinki, u kojem niko ne zaslužuje saosećanje, niti da se za njim žali. Pominjanje reči smrt, znak je da nema zabune. Nema mesta tumačenju, niti traženju različitih značenja. Telefonski poziv koji saopštava nečiju smrt kao jednosmerna komunikacija – od pošiljaoca do primaoca-slušaoaca. Nema prilike, a ni smisla, dati neki odgovor, niti postaviti pitanje: Smrt jeste nepojmljiva, ali iznad svega, bespogovorna činjenica. Telefon, aparat koji suočavanju sa smrću daje dehumanizovanu dimenziju – ljudski glas, lišen prirodne frekvencije, čistine i trodimenzionalnosti.

Instalacija se bavi pitanjem društvene odgovornosti, a kroz zajednički kontekst ličnosti *Bulgakova* (u njegovom historijskom kontekstu), *Majstora* (u svijetu romana) i *Autora* (svih nas, u stvarnom kontekstu današnjice).

„KUKAVIČLUK JE
NAJSTRAŠNIJI OD
SVIH POROKA“

Monika Ponjavić

-
Instalacija, 120 x 15 x 17 cm, 40 x 15 x 17 cm

Memorijalni karakter ovog djela izražen je kroz jedan isječak iz beskrajnog niza ličnosti koje su zbog svoje aktivne uloge u društvu, posmatrane kroz odgovornost umjetnika, stradale na najrazličitije načine (od paljenja stigmatizovanih tekstova za vrijeme nacističke Njemačke, preko cenzure, izopštavanja iz društva, opstrukcija, deportacija pa i same smrti). Ovaj svojevrsni memorijal prikazuje niz imena koja jasno aludiraju na ličnu borbu sa hrabrošću i rizicima društvene akcije. Bulgakovljevo ime izostaje u tom nizu, što se može pročitati kao jasan stav autora prema piscu, dok je na najnedostupnijem mjestu djela diskretno smješten sljedeći citat: *Kukavičluk je najgori od svih poroka* (citat preuzet iz knjige autor ovog rada vidi kao jednu od ključnih dilema s kojima se Bulgakov borio, što je kasnije, prema dubokom uvjerenju autora, prešlo u lični sram i predmet piščevog kajanja). Ova dilema, ovo pitanje koje autor, posuđujući ga od Bulgakova, postavlja sebi a i nama samima, izvire iz presjeka jednog stuba, iz nutrine apstrahovanog čovjeka, koja je ujedno i spomenik svima koji su uspjeli da prevladaju strah i ispune svoju ulogu u društvu, boreći se i sa vjetrenjačama: Kad se pažljivije zagleda, može se diskretno i pročitati kroz jedino ime na listi koje pripada izmišljenom liku, Don Kihotu.

Ljubica Milanović

-
Poezija u radu: Jelena Andelovski
U radu citirani tekstovi Karla Gustava
Junga
Dimenzije rada: 17 x 132 x 240 cm
Kombinovana tehnika

„SENKA“

Prostorna instalacija „Senka“ istražuje pojam *Raskrinkavanje*, preuzet iz romana *Majstor i Margarita*. Uloga Đavola, ili Volanda u romanu, jeste da raskrinka Moskovljane, da im skinе masku i ukaže na njihovo pravo lice, na njihovu senku. Jungovski odnos *Persone i Senke* korišćen je kao metod za analizu romana, a s druge strane, postaje osnovna tema prostorne instalacije. Kao reakcija na galerijski prostor, metodom repeticije postojećeg stuba (*Persone*), izložena je njegova *Senka*. *Senka* tako postaje trodimenzionalna vizuelizacija života, prelazi u svetlo, jer cilj raskrinkavanja i samospoznaje jeste osvetliti tamnu stranu čoveka. Transponovana *Senka* sugerise da su stvarna slika stvari, istina i, konačno, ogledalo smešteni u preseku *Senke*, pozivaju nas time da slobodno zakoračimo u proces introspekcije. Iz obilja tema kojima se roman bavi, iz prenatrpanog sadržaja senke, u instalaciji je izdvojena i nedvosmisleno potencirana tema ljubavi. Na Jungovu tezu da problem ljubavi spada u velike patnje čovečanstva i da niko ne bi trebalo da se stidi činjenice što mora dati svoj danak tome, odgovoreno je poezijom Jelene Andelovski. Motivom žutog cveća, koje ne vene, obeležen je jedan od najpoetičnijih ljubavnih susreta u književnosti. Prostorna instalacija „Senka“ svesnim „poigravanjem“ s patetikom podseća da je motiv ljubavi i dalje aktuelna tema savremene umetnosti.

Rad „Šta je tebi dobar čovek” već svojim naslovom, koji na prvi pogled deluje kao udobno poznata fraza iz svakodnevnog života, na drugi pogled otkriva gramatičke nedoslednosti, sugeriše da je u pitanju nešto nemoguće, konstrukt.

I, zaista, po ulasku u prostor, posmatrač je suočen s nemogućom misijom da pronade tačku iz koje će videti *istinitu sliku*. Koristeći prostornu anamorfozu, koja podrazumeva optičku iluziju što se tačno vidi iz samo jedne tačke, rad „Šta je tebi dobar čovek” primorava posetioca da, u potrazi za njom, stupi u interakciju kako sa samim prostorom, tako i s ostalim radovima. Naime, vidna tačka iz koje bi anamorfnu iluziju trebalo tačno da se sagleda, dislocirana je van prostora, oko metar iza zida galerije, postavljajući tako posmatrača u frustrirajuću poziciju da ovu tačku traži, i ne nalazi, svuda po prostoru. Celina, čiji su delovi jasno vidljivi, na taj način postaje nedostižna, baš kao i konstruisana kvalifikacija *dobar čovek*, kojom se često tako olako služimo.

„ŠTA
JE TEBI
DOBAR ČOVEK”

Milica Stojić

-
Prostorna tipografska anamorfoza,
samolepljiva mat folija crne boje,
315 x 155 cm

ZAPISI
IZ STANA
BR. 50

Biografije

Jelena Janev (Beograd, 1972), vajarka. Na Akademiji umetnosti u Novom Sadu diplomirala (1998) i magistrirala vajarstvo (2004). Pohadala je časove livenja i skulpture kod profesora Davida Lobdella na New Mexico Highlands University u Las Vegasu, Novi Meksiko, Sjedinjene Države (1998, 1999). Izlagala je na više samostalnih i grupnih izložbi u zemlji i inostranstvu. Dobitnik je nagrade Oktobarskog salona grada Novog Sada za skulpturu (1997). Njen rad je u vlasništvu Muzeja savremene umetnosti Vojvodine. Učestvovala je na međunarodnom vajarskom simpozijumu „Terra“ u Kikindi (2002). Član je Udruženja likovnih umetnika Vojvodine (ULUV). Docent je na Fakultetu tehničkih nauka u Novom Sadu. Student je doktorskih umetničkih studija na studijskom programu Scenski dizajn na istom fakultetu.

Ljubica Milanović (Beograd, 1981), scenograf. Diplomirala na Fakultetu primenjenih umetnosti u Beogradu. Student je doktorskih umetničkih studija na studijskom programu Scenski dizajn na Fakultetu tehničkih nauka u Novom Sadu. Autor je više pozorišnih, filmskih i televizijskih scenografija. Od 2009. je član ULUPUDS-a. Izlagala je na više grupnih izložbi među kojima je „CURTAIN UP! 10 godina scenografije i kostimografije u Srbiji 2000–2009“. Nagrade: najbolja scenografija i kostim u pozorišnoj predstavi *Metro-Priče iz belog sveta – Susreti* pozorišta BiH u Brčkom (2008); vizuelni identitet predstave *Pop Ćira i pop Spira – „Dani Zorana Radmilovića“* u Zaječaru (2015); scenografija u predstavi *Prah – Međunarodni festival malih scena* u Rijeci (Hrvatska, 2016).

Vladan Perić (Zenica, 1990), arhitekta. Osnovne i master studije arhitekture završio na Departmanu za arhitekturu i urbanizam Fakulteta tehničkih nauka u Novom Sadu (2014). Učestvovao na više grupnih izložbi, festivala i konferencija nacionalnog i međunarodnog nivoa. Deo je tima studentske sekcije nastupa Srbije na Praškom kvadrjenu 2015, na kojem su nagrađeni Zlatnom medaljom za uspostavljanje dijaloga. Jedan je od osnivača grupe Efemera kolektiv. Student je druge godine doktorskih umetničkih studija na studijskom programu Scenski dizajn (FTN Novi Sad).

Monika Ponjavić (Banja Luka, 1982), arhitekta, teatrolog, teoretičar umetnosti i povremeno scenograf. Završila je integrisane studije arhitekture na Univerzitetu u Banjoj Luci. Magistrirala teatrologiju na Univerzitetu u Amsterdamu, a teoriju dramskih i audio-vizuelnih umetnosti na Univerzitetu u Helsinkiju i Univerzitetu umetnosti u Beogradu. Koautor je projekta *Body Never Lies*, scenskih događaja *Unlisted*, instalacije *Academy of Work*, platforme *Flaster*. Izlagala je na Bitefu, Praškom kvadrjenu, Oktobarskom salonu, WSD-u, Mikseru, Sarajevskoj zimi... Objavila je niz radova, od kojih je najznačajniji za časopis „Performance Research: On Scenography“ (2013). Autor je knjige *Film Curation: From the Black Box to the Black Box of the White Cube* (2014). Student druge godine doktorskih umetničkih studija na studijskom programu Scenski dizajn (FTN Novi Sad).

Milica Stojić (Paraćin, 1984), po obrazovanju arhitekta i dizajner svetla. Bavi se vizuelnim jezikom svetla i njegovim odnosom prema scenskom prostoru. Master studije arhitekture završila na Fakultetu tehničkih nauka u Novom Sadu (2009), da bi 2014. godine na Akademiji umetnosti u Novom Sadu stekla zvanje master dramskog i audio-vizuelnog umetnika u oblasti dizajna svetla. Trenutno je student doktorskih umetničkih studija na studijskom programu Scenski dizajn na Fakultetu tehničkih nauka u Novom Sadu. Osim učešća na više arhitektonskih konkursa, sa kratkim filmovima *BLANK i Savršen*, bila je deo zvanične selekcije nekoliko internacionalnih filmskih festivala. Kao član Studentske sekcije učestvovala je na Praškom kvadrjenu 2015, na kojem su predstavnici Srbije nagrađeni Zlatnom medaljom za uspostavljanje dijaloga.

Dragana Vilotić (Novi Sad, 1980), arhitekta. Diplomirala je 2005. na Fakultetu tehničkih nauka u Novom Sadu, gde je od 2014. godine doktorant na studijskom programu Scenski dizajn. Od 2006. radila kao projektant saradnik u nekoliko projektantskih firmi u Novom Sadu, a od 2009. kao nadzor na izgradnji objekata. Od oktobra 2014. zaposlena je kao asistent na Departmanu za arhitekturu i urbanizam Fakulteta tehničkih nauka, na Katedri za umetnost primenjenu na arhitekturu, tehniku i dizajn. Radila je kao saradnik na scenografiji za predstavu *Ostavite paruku* Srpskog narodnog pozorišta, tekst i režija Vida Ognjenović (2014). Oblast interesovanja: zvuk i prostor, odnosno njihova fuzija.

„Zapisi iz stana br. 50”

Umetnički rad studenata doktorskih studija Scenskog dizajna
(Departman za arhitekturu i urbanizam
Fakultet tehničkih nauka Novi Sad)

Galerija Šok zadruga, Zmaj-Jovina 22 (pasaž), Novi Sad
27. maj – 15. jun 2016.

Organizatori izložbe

SCEN – Centar za scenski
dizajn, arhitekturu
i tehnologiju
(OISTAT Centar Srbija)
www.scen.uns.ac.rs

MMC Led art
Šok zadruga
www.sokzadruga.com

Sterijino pozorje
www.pozorje.org.rs

Koncept izložbe

Radivoje Dinulović
Jelena Janev
Ljubica Milanović
Vladan Perić
Monika Ponjavić
Milica Stojšić
Dragana Vilotić

Tehnička podrška

Vladimir Ilić
Slobodan Stošić

Hvala

Maji Đuričić
Sanji Maljković
Danieli Dimitrovskoj
Marku Lađušiću
Zoranu Maksimoviću
Ivanu Pravdiću
Miljani Zeković

CIP - Каталогизacija у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

7.038.55:71(083.824)

“ZAPISI iz stana br. 50” : umetnički rad studenata doktorskih studija scenskog dizajna (Departman za arhitekturu i urbanizam Fakulteta tehničkih nauka Univerziteta u Novom Sadu) / [autori tekstova Radivoje Dinulović ... [et. al.]]. - Novi Sad : Fakultet tehničkih nauka, Departman za arhitekturu i urbanizam, 2016 (Novi Sad : Studio Denik). - [135] str. : ilustr. ; 15 x 22 cm

Tiraž 60.

ISBN 978-86-7892-707-2

а) Инсталације - Архитектура - Изложбени каталози
COBISS.SR-ID 307649031

9 788678 928284 >

ISBN 9 788678 927072